

och att personalen bör förstärkas. Lantmäterikommitténs experter har liksom lantmäteristyrelsen förordat ett bibehållande av båda distrikten. Enligt styrelsen borde det totala antalet distrikt i riket utgöra 119 varav två på Gotland.

Med anledning av vad här anförts hemställes,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 74 måtte besluta att antalet lantmäteridistrikt i riket skall vara högst 119 samt uttala att två av dessa distrikt bör vara placerade i Gotlands län.

Stockholm den 22 mars 1960

Fred Henningson

Bengt Arweson

Nr 697

Av herr **Grebäck**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 74, angående viss omorganisation av lantmäteriväsendet och rikets allmänna kartverk, m. m.*

Propositionen nr 74 innebär bland annat att antalet lantmäteridistrikt, som nu uppgår till 148, skall minskas till högst 110 den 1 januari 1961. Till grund för detta förslag ligger 1956 års lantmäterikommittés betänkande (SOU 1959:30), vari förslag till distriktsindelning redovisas. Av betänkandet kan utläsas att den nya indelningen för Stockholms län innebär slopandet av två lantmäteridistrikt och borttagande av två särskilda förrättningsorganisationer. Totala antalet enheter i länet minskas därigenom från nuvarande 12 till 8. Samtliga enheter har emellertid en mycket stor arbetsanhopning som under det senaste decenniet ständigt ökat i omfattning.

Det är allmänt känt och omvittnat att allmänheten måste räkna med otillbörligt långa väntetider för sina lantmäteriarenden. Detta är uppenbarligen till stor olägenhet både för berörda kommuner och för allmänheten som därigenom förorsakas ekonomiska förluster och avbräck av olika slag. Särskilt må här nämnas uppskov med bostadsbyggande, dröjsmål med genomförande av rationaliseringsåtgärder inom jord- och skogsbruk, hinder att upprusta det enskilda vägnätet m. m. Allmänheten har svårt att förstå att det skall behöva vara på detta sätt med en verksamhet som staten har ansvaret för. Arbetsanhopningen och den av dröjsmålen helt naturligt följande

de irritationen hos sakägaren är givetvis också för de berörda tjänstemännen mycket påfrestande.

De i propositionen föreslagna åtgärderna som främst avser förändrad organisation med färre enheter och en mindre förstärkning av biträdespersonalen torde i stort sett i och för sig vara riktiga. De kan dock få nämnvärd effekt endast på längre sikt och under förutsättning att utbildning och rekrytering kan fullföljas enligt intentionerna. Hittillsvarande erfarenheter i denna del ger anledning till stor försiktighet i bedömandet av de föreslagna åtgärdernas effekt. På kort sikt kan tvärtom omorganisationen genom de oundvikliga störningar av arbetet den åstadkommer beräknas få viss negativ effekt, vilket är särskilt allvarligt med tanke på den ansträngda situationen och den påtagliga utvecklingen mot ökade arbetsuppgifter för lantmäteriet. På det hela taget måste förslaget betraktas såsom otillräckligt för att inom rimlig tid råda bot på de otillfredsställande förhållandena.

Då det här är fråga om samhällsuppgifter som på grund av sin karaktär traditionellt åvilat staten och icke kan överlätas till enskilt företagande är det angeläget att den rådande situationen rättas till utan ytterligare dröjsmål. Ur statsfinansiell synpunkt kan detta knappast vara något problem särskilt med tanke på de betydande ökningar av lantmäteritaxans avgifter som avses att genomföras och som torde tillföra statsverket mera än vad ändringen kostar.

Ett stort antal remissinstanser, däribland Svenska landskommunernas förbund, flera länsstyrelser och den för verksamheten ansvariga lantmäteristyrelsen, har i sina yttranden pekat på förslagets otillräcklighet. Lantmäteristyrelsen har dock inskränkt sig att förorda ytterligare nio distrikt för hela landet utöver de av lantmäterikommittén föreslagna. Det finns enligt min mening mycket starka skäl för att tillgodose detta moderata förslag som bl. a. skulle öppna möjlighet till en nödvändig förstärkning av lantmäteriet i Stockholms län.

Med stöd av vad ovan anfört hemställes,

att riksdagen vid behandling av propositionen nr 74 måtte medge att den nya indelningen av landet i lantmäteridistrikt skall avse högst 119 distrikt samt anvisa medel för en organisation av nämnda omfattning, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till här för erforderliga personalramar samt avlönings- och omkostnadsstater m. m.

Stockholm den 22 mars 1960

Erik Grebäck